

A Fővárosi Ítéletábrla a Dr. Fekete és Társai Ügyvédi Iroda (**felperesi képviseelő címe**, ügyintéző: dr. Dékány Csaba ügyvéd) által képviseelt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek, a Kosdi Ügyvédi Iroda (**alperesi képviseelő címe**, ügyintéző: dr. Kosdi Kornél ügyvéd) által képviseelt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 1. napján meghozott 2.P.23.244/2016/22. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 19.050 (Tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget és az államnak az illetékügyi hatóság külön felhívására 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2014 óta a ... szám alatti Lakásfenntartó Szövetkezet ügyvezető elnöke, aki napi munkáját az ... szám alatti irodában végzi, ahol alkalmanként megjelenik az alperes. A peres felek mindketten a lakásszövetkezethez tartozó ... szám alatti lépcsőházban laknak. Viszonyuk mindaddig átlagosnak volt mondható, amíg a felperes a szövetkezetben tisztséget nem vállalt. Az alperes az elmúlt években rendszeresen megjelent a szövetkezeti irodában, ahol a felperest mások előtt fennhangon olyan sértő szavakkal illette, hogy „lopsz, csalsz, hazudsz, lopó, csaló, büntetett előéletű”, valamint gyakran hozzátette azt is, hogy „hol a pénz, hová tetted, takarodj el innen”.

A felperes korábban a rendőrség hivatásos állományú tagja volt. 2006-ban fegyelmi eljárás indult ellene, amelyben kihallgatták, és amely a pénzbüntetésével zárult anélkül, hogy büntető eljárás folyt volna ellene. 2015 októberében a fegyelmi eljárásával kapcsolatos iratai leselejtezése után azokat – más iratokkal együtt – a lépcsőházban a szelektív hulladékgyűjtőbe helyezte el, melyeket az alperes megtalált és magához vett. A felperes fegyelmi ügyének iratait több alkalommal kifüggesztette a 45. számú lépcsőház faliújságjára, és a 47. számú lépcsőházban is az alperes. A lépcsőházban elhelyezett kamerák erről felvételt készítettek, melyeket a Z. N. Zrt. a hatóságok rendelkezésére bocsátott. Az ügyben a felperes indítványára megindult büntetőeljárás 23.Bpk.33.142/2015/3. szám alatt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon van folyamatban, melynek előzményeként nyomozás elrendelésére került sor. A magánvádas eljárásban 2016. április 8-án arról tájékoztatták a felperest, hogy a becsületsértés vétségének elkövetője az alperes.

A felperes a keresetében kérte, hogy állapítsa meg a bíróság, hogy az alperes megsértette a

jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy róla valótlan tényt állított, amikor büntetett előéletűnek, lopás, csalás miatt elítéltnak mondta. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a magántitokhoz, a személyes adatok védelméhez fűződő jogát, amikor a szövetkezeti lépcsőházban lévő faliújságra kifüggesztette a fegyelmi eljárásáról készült jegyzőkönyvet.

Kérte, hogy a bíróság utasítsa az alperest a valótlan és jóhírnevét sértő magatartás abbahagyására, tiltsa el a további jogsértéstől és kötelezze 1.000.000 forint sérelemdíj és ezen összegnek a kereset benyújtását követő naptól számított késedelmi kamata megfizetésére. Kérelme jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (későbbiekben: Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) és b) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:46. § (2) bekezdésére, valamint a 2:52. § (1) bekezdésére hivatkozott. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes olyan fegyelmi iratokhoz jutott hozzá jogszerűtlenül, amelyekből az ő kiléte, személyes adatai, rendfokozata, a fegyelmi eljárás oka és tartalma is kiderül. Az alperes emellett valótlan állított róla, amikor folyamatosan becsületsértő magatartást tanúsít és fenyegetően lép fel vele szemben. Hivatkozott arra is, hogy a gyermekei nem tudtak a fegyelmiről, arról a faliújságra kiakasztott iratokból szereztek tudomást, továbbá előadta, hogy a szövetkezeti háznak 215 lakása és kb. 600-700 lakója van. Kiemelte, hogy sok energiát fektet abba, hogy szövetkezeti elnöki munkáját közmegelegedésre végezze, mely törekvését az alperes perbeli magatartása teljesen ellehetetleníti.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérve vitatta annak jogalapját és összezszerúségét is. Előadta, hogy ismeretségük sok évre nyúlik vissza a felperessel és az korábban sem volt felhőtlen – mely a lakóközösség számára is tudott volt. A felperes által hivatkozott jegyzőkönyv soha nem volt a birtokában, ezért azt a faliújságra sem helyezhette ki. A felperes az iratot maga dobta ki, előfordulhatott, hogy azt valaki megtalálta és kifüggesztette. Egyébként pedig a rendőrségi jelentésből nem lehet kétségmentesen megállapítani, hogy az miről szól, a felvételek minősége is kifogásolható. Vitatta, hogy a felperesről valótlan tény állított volna, ha és amennyiben ez mégis előfordult, akkor a jogsértés elenyésző, az semmiféle kompenzálást nem igényel.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét részben alaposnak találta és megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy büntetett előéletűnek, lopás, csalás miatt elítéltnak nevezte. Megállapította továbbá, hogy az alperes megsértette a felperes magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a szövetkezeti lépcsőházban kiakasztotta a felperes fegyelmi eljárásáról készült jegyzőkönyvet.

Eltiltotta az alperest a további jogsértéstől, és kötelezte, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 500.000 forintot és ennek 2016. július 1. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 127.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 60.000 forint államnak járó kereseti illeték megfizetésében marasztalta.

Határozatát a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a későbbiekben: Pp.) 164. § (1) bekezdése, 206. § (1) bekezdése, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a későbbiekben: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése, 2:43. § d) és e) pontjai, 2:45. § (2) bekezdése, 2:46. § (1) és (2) bekezdése, valamint 2:51. §-a alapján hozta.

Ítélete jogi indokolásában mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a személyhez fűződő jogok védelme egy abszolút szerkezetű jogviszonyt hoz létre, melyben a jogosulthoz képest mindenki más kötelezett pozícióban van. A tényállítás definícióját is rögzítette, miszerint az a múltban vagy a jelenben történt konkrét cselekményre vagy eseményre vonatkozó közlés. Kitért arra is, hogy a tények fennállása bizonyítható, ezzel szemben az értékítélet valóságtartama nem. Az alperes az érdemi

ellenkérelmében még vitássá tette a felperesi tényállításokat, azonban a személyes meghallgatása során már arról nyilatkozott, hogy elképzelhető, hogy büntetett előéletűnek mondta a felperest. A tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy az alperes több alkalommal csalónak, lopást, sikkasztást elkövető bűnözőnek, büntetett előéletűnek nevezte a felperest, és az alperesnek a tárgyaláson előadott megnyilatkozásai is arról tanúskodtak, hogy a felperesnek, mint ügyvezetőnek a pénzkezelését meg nem határozható okból mindenféle ténybeli alap nélkül erősen kifogásolja.

Minden kétséget kizáróan megállapíthatónak találta az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem véleményt nyilvánított a felperesről, hanem rá vonatkozó tényállításokat tett. A felperes által felajánlott bizonyítékokkal szemben ellenbizonyítással nem élt, állításai valóságtartalmát igazolni sem kívánta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vizsgált szavak, kijelentések tartalmuk alapján kétségtelenül sértik a jóhírnevet, hiszen a felperest köztörvényes bűncselekmény elkövetésével valótlannul vádolta az alperes, mely nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy a társadalmi megítélése kedvezőtlenül megváltozzék.

Mindezekon túlmenően az elsőfokú bíróság az információs önrendelkezési jogról és az információ szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a későbbiekben: Info tv.) 3. § 2. pontja szerinti személyes adat, valamint az adatkezelés törvényi definícióját taglalta, valamint a jogszabály 5. § (1) bekezdését, az Alaptörvény VI. Cikkelyét idézve akként összegezte indoklását, hogy a felperes előmenetelére nézve az ő magánszférájához tartozó olyan személyes adatnak minősül a hozzájárulása nélkül közölt fegyelmi ügy, mely a magántitkát képezi. Az alperes ugyan a peres eljárás kezdetén tagadta, hogy ez a jegyzőkönyv a birtokába került, azonban a személyes meghallgatása során megemlítette, hogy egy a BRFK-tól származó kétoldalas papírt a levelesláda alatti dobozban talált.

A büntető iratok, a csatolt felvételek, valamint a tárgyaláson tett személyes benyomások alapján az elsőfokú bíróságban a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelés alapján az a meggyőződés alakult ki, hogy a felvételeken az alperes látható, amint kihelyezi a lépcsőházban a kifogásolt rendőrhatalósági határozatot. A rendőri jelentés is arról számolt be, hogy az alperes látható a felvételeken. Az alperest egyértelműen felismerte a felvételtől a büntető tárgyaláson is meghallgatott **P. G.** és **F. M. Á. M.**. Maga az alperes nyilatkozott úgy az eljáró bíró kérdésére, hogy a felvételeken is látható piros, kék színű rövid nadrággal, szürke mellénnyel, többféle színű baseball sapkával maga is rendelkezik. Mindezek értelmében azzal, hogy a felperes személyes adatait az alperes másokkal közölte, megsértette az Info tv. és a Ptk. rendelkezéseit, a felperes magántitkát is, mivel méltányolható érdeke fűződött ahhoz, hogy a korábbi hivatása során elkövetett cselekményről, annak következményeiről senki ne szerezzen tudomást. Az alperes a felperes magántitkáának birtokába jutott, mely önmagában jogsértést nem valósít meg, ez utóbbi akkor valósul meg, ha ezeket az adatokat nyilvánosságra hozza. A vonatkozó törvényi rendelkezések alapján megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez, magántitkáához és a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát, ezért okkal kérte a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt objektív szankciók alkalmazását.

Részben találta alaposnak a felperes sérelemdíj iránti igényét, melynek mértékét illetően hangsúlyozta, hogy a felperes terhére és érdekkörébe esett annak megfelelő bizonyítása, hogy az általa a keresetében kifogásolt alperesi magatartás kifejezetten hátrányosan érintette, különös tekintettel arra, hogy zárt és jelentős létszámú közösségben fejt ki napi tevékenységét, ami egy bizalmi jogviszonyon alapul. Különösebb bizonyítás sem szükséges ahhoz, hogyha valakit alaptalanul lopással, csalással, bűncselekmény elkövetésével vádolnak, az a jóhírnevét alapvetően sérti. Kifejtette, hogy a sérelemdíj mértékénél jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperes figyelmetlensége vezetett oda, hogy az alperes ezt a jegyzőkönyvet megtalálhatta, azzal hogy az

iratot bárki számára hozzáférhető helyen, a közösség által használat helyiségben hagyta. Utalt a sérelemdíj visszatartási céljára is, mivel az alperes a cselekményt többször visszatérően követte el. A sérelemdíj mértékét 500.000 forintban határozta meg. A perköltségek viseléséről a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy azt teljes egészében az alperes viseli, mivel a felperes keresete nem volt nyilvánvalóan eltúlzott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben annak elsődlegesen a megváltoztatása és a felperesi kereset elutasítása érdekében az alperes nyújtott be fellebbezést. Arra hivatkozott, hogy a tényállást helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság, melyből megalapozatlan jogi következtetésre jutott. Másodlagosan kérte az 500.000 forintos sérelemdíj mérséklését. Harmadlagos kérelemként – az elsőfokú érdemi döntés helybenhagyása esetére – az őt terhelő perköltségnek a 63.500 forintra történő leszállítását indítványozta, mivel a sérelemdíj összegét nézve csupán 50%-os a felperesi pernyertesség.

Jogorvoslati kérelme indokaként mindenekelőtt az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldalának első bekezdésében foglalt azon megjegyzést emelte ki, miszerint a felperes figyelmetlensége vezetett oda, hogy ő a jegyzőkönyvet megtalálhatta, mivel a felperes érdeke volt, hogy azokat megsemmisítse. Álláspontja szerint a felperes önszántából tette ki úgy a személyes adatait tartalmazó iratot, hogy ahhoz bárki hozzáférhessen, mely ráutaló magatartásból arra lehet következtetni, hogy azt a későbbiekben már nem kívánta személyes adatként kezelni, hiszen össze is téphette volna, vagy a saját otthoni szemetesébe is bedobhatta volna a felperes. E körben az Info tv. 2. § (4) bekezdésére hivatkozott, miszerint „nem kell alkalmazni e törvény rendelkezéseit a természetes személynek a kizárólag saját személyes céljait szolgáló adatkezeléseire”.

Megismételte azt az elsőfokú eljárásban hivatkozott álláspontját, hogy a felperes nem bizonyította, hogy hátrányt szenvedett volna a személyiségi jogok terén, vagy, hogy ő megsértette volna a személyes adatokhoz, a magántitokhoz fűződő jogát. A per részévé tett videó felvételekből pedig nem állapítható meg, hogy mit tűzött ki a faliújságra, tehát a bizonyítás is elégtelen. Előadta, hogy viszonylagosan rossz kapcsolatuk már régóta fennáll. 2014 nyarán is elhangzottak bizonyos kitételek a részéről, ekkor semmilyen intézkedést nem tett a felperes, nem jelezte, hogy számára bántóak lennének az általa előadottak.

Ami a sérelemdíj mértékét illeti, a felperes egyrészt konkrét személyiségi jogi hátrányt sem bizonyított, másrészt a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére vonatkozó következtetéseit az elsőfokú bíróság helytelenül vonta le, amikor indokolatlanul magas, 500.000 forintos sérelemdíj megfizetésében marasztalta akkor, amikor az eljárás során meghallgatott tanúk is nyilatkoztak a felperessel fennállt személyes rossz viszonyáról, mely egyébként a lakóközösség számára is köztudomású. Egyébként pedig maga a jegyzőkönyv csak rövid ideig volt kihelyezve, azt nem sokan látták, alig olvashatták, ezért is indokolatlan az elsőfokú bíróság által megállapított vagyoni szankció. A perköltségről szóló rendelkezés álláspontja szerint mindenképpen megváltoztatásra szorul, számára sérelmes annak megállapítása.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helyben hagyására irányult. Előadta, hogy az 500.000 forint nem tekinthető túlzottnak, az alperes ugyanis hosszú időn keresztül folyamatosan követte el a jogsértéseket a felperessel szemben.

Kiegészíti az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást a másodfokú adatokból azzal, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 10.B.33.071/2016/21. számú 2017. december 29. napján jogerőre emelkedett ítéletével úgy rendelkezett, hogy az alperes becsületsértés vétségében bűnös és ezért őt próbára bocsátotta. A próbaidő tartamát 2 évben állapította meg. A büntető bíróság

ítéletének indoklásában foglalt tényállás a jelen perben előterjesztett személyiségi jogi per tényállásával összefügg, illetve azzal azonos.

A kiegészített tényállásra is tekintettel az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint – fellebbezési hiányában – jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt az ítéletábra teljes terjedelmében vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság valamennyi kereseti tényállítás vonatkozásában lefolytatott körütekintő bizonyítás eredményeként hozta meg érdemi döntését, mellyel az ítéletábra minden vonatkozásban egyetért. Nem tévedett, amikor megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyiségi jogait, és az ennek következményeként alkalmazandó objektív szankciók körében hozott döntése sem szorul megváltoztatásra. Ítélete jogi indoklásával is túlnyomó részben egyetért az ítéletábra.

Nincsen ténybeli alapja annak az alperesi fellebbezési hivatkozásnak, miszerint nem bizonyítható, hogy ő függesztette volna ki az inkriminált határozatot. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan jutott arra a következtetésre, miszerint a fegyelmi jegyzőkönyvet alperes helyezte ki a faliújságra. Az ítéletábra álláspontja az, hogy a jogerős büntető rendelkezésben foglaltak sem hagynak kétséget afelől, hogy az alperes a felperes által hivatkozott személyiségi jogi jogsértést elkövette. Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a személyiségi jogok védelme általános jellegű, mely alapján a személyiség minden lényeges megnyilvánulása védelmet élvez. Ezen jogszabályi védelem általánosságban a személyiség szabad érvényre jutása akadályainak az elhárítását jelenti, mely mások jogait nem sértheti. Ezért a személyiségi jogviszony hasonló a dologi jogi jogviszonyhoz, ugyanúgy abszolút szerkezetű, nem vonható a relatív szerkezetű, meghatározott személyek között fennálló kötelmi jogviszonyból származó követelések fogalmi körébe.

Azonban mindezek mellett az sem kétséges, hogy a személyiség kiteljesedésének, szabadságának a legfőbb korlátját többnyire az a közösség képezi, amelyben az egyén mindennapjai megvalósulnak. A személyiségvédelem határai tehát az adott személynek az egyedi esetben vizsgált körülményeit tekintve vonhatóak meg.

A peradatok értékelésénél ezért okkal tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak a felperes által a szűkebb környezetében betöltött közbizalmi feladatkörnek, a lakásszövetkezeti elnöki pozíciónak, melyhez képest az alperes által a bárki által használható ügyfélfogadási helyen előadott kifejezések jelentéstartalmát is nézve – nem lehet kétséges azok jóhírnév sértő volta.

A felperes a perbeli kereseti kérelmében – egyéb hivatkozásai mellett – a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, a jóhírnevének a megsértésére alapítva kérte a Ptk. 2:51. §-a és 2:52. §-a szerinti objektív szankciók alkalmazását a bíróságtól. A hírnév általában a személy értékeléséhez alapul szolgáló tényállítások valóságára vonatkozik, a jóhírnév sérelmét a más személyre vonatkozó, azt sértő valótlan tényállítás képezi.

Kiemeli az ítéletábra az elsőfokú bíróság indokai közül azt a mindenben helyes hivatkozást, hogy a felperes fegyelmi vétségével kapcsolatos jegyzőkönyv nyilvánosságra hozatala körében nem az a felróható alperesi magatartás, hogy magához vette az iratot, hanem az, hogy kifüggesztette és mindenki számára hozzáférhetővé, olvashatóvá tette.

Abból, hogy a felperes ezeket az iratokat már nem kívánta megtartani és a szelektív hulladékgyűjtőben helyezte el, nem lehet arra következtetni, hogy azokat nyilvánosságra kívánta hozni. A cselekménye következményeinek a perbeli elhárítását célzó ráutaló magatartással kapcsolatos alperesi fellebbezési okfejtést ezért alaptalannak találta a másodfokú bíróság.

Az alperesnek a sérelemdíj mértékét vitató másodlagos jogorvoslati kérelme sem alapos. A helytálló elsőfokú indokokon túl megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperesi kereseti kérelem nem pusztán a többszörösen elkövetett alperesi jóhírnév sértéssel kapcsolatos, hanem a magántitkának a megsértésére is vonatkozott.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében okkal hivatkozott arra, hogy az alperes dehonesztáló megjegyzéseitől, valótlan tényállításokat tartalmazó megnyilatkozásaitól számos esetben szenvedett, mely az eljárás során teljes mértékben bizonyítást nyert.

Azonban a fentebb részletezettek szerint a személyiségi jogi életviszony abszolút szerkezetű jogviszonyként történő értelmezésének az is következménye, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározásakor nincsen jelentősége annak az elsőfokú bíróság által lényegében felperesi közrehatásként értékelt cselekménynek, hogy a felperes valamelyest gondatlan volt, amikor annak megsemmisítése nélkül egészben helyezte el az iratait a hulladékgyűjtőbe – mely indokolással az ítéltábla nem ért egyet (elsőfokú ítélet 8. oldal 1. bekezdés). A sérelemdíj mértékére nem lehet kihatással az iratok kihelyezésének felperes részéről választott módja, ugyanis a már hivatkozottak alapján az alperes nem azzal valósította meg a jogsértést, hogy felperes magántitkának és személyes adatainak birtokába jutott, hanem azzal, hogy azokat jogosulatlanul közzétette, nyilvánosságra hozta.

Helyes álláspontot foglalt el ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor az alperesi felróhatóságot, a jogsértés súlyát, annak ismétlődő jellegét is vizsgálta a sérelemdíj mértékénél, mely mérlegelés eredményeként nem tévedett, amikor a felperest ért sérelmek kompenzálására szolgáló kárpótlás, elégtétel összegét 500.000. forintban határozta meg.

A harmadlagos, a perköltség viselés tárgyában hozott elsőfokú döntés megváltoztatására irányuló alperesi jogorvoslati kérelem azért alaptalan, mert az elsőfokú bíróság döntése nem a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-án, hanem annak 2. §-án alapul, mivel a periratokhoz csatolt keresetlevél mellékleteként benyújtott ügyvédi meghatalmazás egyben megbízási szerződésként is értelmezhető, melyben a megbízási díj mértéke is feltüntetést nyert.

Az elsőfokú bíróság a felperes által kért 150.000 + áfa ügyvédi munkadíjat túlzottnak találta, és a perköltségről mérlegeléssel határozott, melynek szempontjait is részletesen ismertette. A másodfokú bíróság nem látott okot az alapvetően helyes mérlegelésen nyugvó elsőfokú döntés megváltoztatására.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alaptalan jogorvoslati kérelmet benyújtó alperes a másodfokú perköltséget a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a fenti IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján köteles a 600.000 forintos perértékhez igazodó, áfával terhelt másodfokú ügyvédi munkadíjnak a felperes részére történő megfizetésére.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint felmerült és az ügy tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték 48.000 forint, melynek megfizetésére ugyancsak a másodfokú eljárásban is pervesztes alperes köteles.

Budapest, 2018. február 1.

dr. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k. előadó bíró

dr. Vasady Loránt Zsolt s. k. bíró